

А може, цього справді й не було...

Василь Грінчак

А може, цього справді й не було...
Ми випадково стрілися з тобою,
І захотілось нам піти понад Десною,
Де на луках так вербно зацвіло!

І ми пішли. Над тихою водою
Зелене марево, гойдаючись, пливло,
Немов чарівне весняне крило,
Манило нас у трави за рікою.

Які п'янки були високі трави!
Ніхто не бачив нас на цих луках,
Коли ми йшли дитинні і ласкаві.

Я ніс тебе, мов казку, на руках...
І тільки промінь, щедрий і лукавий,
Тремтів любов'ю на твоїх устах.